

Titel: En kort, men oprigtig Beretning om den saa kaldede smukke Cecilies hastige Fløttetid, merkværdige Efterladenskab, forskrækkelige Qualmer, og betydelige Tab. samt Nymphens meget rørende Svane-Sang og Afskeds-Aria [...].

Citation: "En kort, men oprigtig Beretning om den saa kaldede smukke Cecilies hastige Fløttetid, merkværdige Efterladenskab, forskrækkelige Qualmer, og betydelige Tab. samt Nymphens meget rørende Svane-Sang og Afskeds-Aria [...].", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7*, J.R. Thiele, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_007-shoot-workid2_007_013.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

En Kort, men oprigtig Beretning om den saa kaldede smukke Cecilies hastige Fløttetid, mærkværdige Efterladenskab, forskrækkelige Qualmer, og betydelige Tab. samt Nymphens meget rørende Svane-Sang og

Afskeeds Aria

til sine forladte Tilbedere, og sukkende Hyrder.

Kjøbenhavn, 1772.

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele boende

i store Helligeiststrædet.

2
3

Siden Hukkommelsen daglig svækkes, og man ikke alt for meget kan forlade sig paa den, er det vores fælles Villie, at føre paa Papiret alle de Mærkværdigheder, vores Tid er frugtbar paa.

Adskillige smukke Familier har hidindtil, som er vidtog bredt bekiendt, boet i al Tryghed her i Staden, og ernæret sig med et slags Kierlighed, som maa meenes at være Kontrebandt i en Christen Skat.

De ere blevne røbede og sigtede, siden de al for kiendeligt har brugt denne deres skidne Handel.

De har undermineret de gode Sæder, taget unge Mennesker med Fordeel, overtalt dem til at blive Forældre ulydige, Bespottere, Meenedere og løse Folk.

4

Den store Hoved Forandring med Dannemarks Riges Fiender har sat dem ud af deres skidne Element, giort dem Huusfygtige, forlegne og til Vidunder for alle.

Til den Ende vil vi noget tydeligere ved Trykken Bekiendtgjøre et af disse syndige Kreaturers Skiebne, hvoraf man kan nogenlunde slutte sig til de andres.

Skiøgen, Cecilies hastige Flyttetid

Den Nymphe, som vi denne Gang vil tale om, er den af mange liderlige og mange ærlige Folk bekiendte Cecilie.

Hendes naturlige Karakter og Sindelag var af det fuldkomneste Slags, man kan vente i et Subjektum, skabt til at være unge uerfarne Menneskers Skiersild.

Man vil forsikre at hendes Øjne skulde have havd en besynderlig Ild med sig, hvor de vanker, som havde den sælsomme Kraft, at smelte alle Mandfolkes Penge bort, om de end maatte have befunden sig i de inderste Lommer og Giemmer.

En herlig og uundværlig Egenskab hos en komplet Skiøge.

Hendes Tunge skal have havt den besynderlige Egenskab, at den har kundet tale 5 Sprog med Færdighed og lige Fuldkommen; dis-

5

se 5 nemlig: Øjnenes, Pungens, Flaskens Fingrenes og Taarernes Sprog; saa at denne Nymphé i daarlig Fuldkommenhed ikke har givet Nymphen, Antipamela noget efter.

Men vi vil bryde af med at beskrive hende tydeligere, hvilket ogsaa vilde synes overflødig og nødvendigt, for at komme til det, der anbelanger hendes hastige og uformodentlige Flyttetid

Stakkels Tøs! hun skal have været meget munter Dagen forend hun kom til at flytte, for at forjage den Skræk, en Drøm havde foraarsaget hende, hun Natten tilforn havde fristet.

Drømmens Indhold var kortelig denne: hendes spiritus familiaris (ventelig en smuk lille ung og rask Herre) kom til hende i Drømme, og sagde meget hampert til hende: Cecilie! din Rasetid er forbi! du er bleven moden, og Straffen er for Døren.

Hendes daglige Doktere, de smaaeplejende Herrer havde forsikret hende ved den Ære, hun havde skildt dem ved, at Puns var god for alle slags Drømme, end og for de sorte og melankoliske Drømme.

Dette kierlige og efter al Anseende christelige Indfald formaaede Nymphen til den Dag at give fri Puns for 3 af hendes udkaarne Dokrers, som med et særdeeles graadig og taknem-

6

melig Hierte annammede af Nymphens citronhvide Hænder.

Men en særdeles Frygt ledsagede ikke destomindre Nymphen den heele Dag igiennem, (havde det ikke været en liderlig Skiøge, jeg skriver om, vilde jeg have troet, at det havde været en Virkning af hendes onde og kulsorte Samvittighed, men denne Gang anseer jeg denne Frygt for et ugudeligt Fruentimmers meget rimelige Anelser).

Vores Cecilie havde ventet at nedsynke Resten af hendes Drøms Frygt i en kielen og roelig Nat, men hvor hastig seer hun ikke sine Formodninger bedragne, da man bringer hende den Tidende, at Gabels Gaard er et Offer for Matrosernes brændende Glæde og Vrede.

Hvad vores Nymphé ikke før frygtede, saa frygtede hnn nu. Hun vidste og begreb letteligen, at begyndte man paa Præses for Skiøgerne og Liderlighederne, vilde man ikke spare hende og hendes artige Komplot.

Endelig, begynder man at ringe sammen med Steene og Næver uden for hendes Lasters Boelig; man treffer hende, og nogle medlidende Siæle af Holmens Magt, der frygtet for, at hun i den første Heede skulde besvime eller faae ondt, viiser hende uforskyldt den store Artighed, og fører hende hen under Posten, hvor de meget hurtig svaler hendes Brynde og

7

bevarer hendes Livs Aander fra en for hastig Qvælelse og Forstoppelse.

Strax derpaa gaaer Flyttetiden for sig, da hun imedlertid som en druknet Muus seer sig nødt til at gjøre nogle Turer paa Gaden, for at tørre sine vaade og kolde Lemmer.

Et Par af hendes sukkende Hyrder øder en heel Æske fuld af Trøst paa hende, men forgieves.

Skiøgen Cecilies mærkværdige Efterladenskab.

Siden vi nu har erfaret Nymphens Fløtte-Tid, maae vi ikke forglemme, al tale lidet om hendes mærkværdige Efterladenskab.

1 Et Haar, Kræppet paa en forunderlig Maade ved Hielp af utaalmodige og haarde Matros-Fingere.

2 Et firkantet Hoved, bragt i denne Figur ved Hielp af Prygl, Stod, Trykken og Klemmen.

3. Et Par røde Rosens Kinder ved Hielp af Ørfigen paa tværs og paa langs.

4. En Hals og Bryst saa plettet som en Tiger, ved Hielp af Klumper Gade-Skarn, ledsaget med største Forraad og Gavnildhed fra de haarde Steene op paa den bløde Skiøge.

5. Et Par Hænder, aldeeles fri for Kys

og Karesser.

8

6. Et Par Fødder, reent ude af Takten, og nu ikke længer paa Gulvet at danse.

7. Et Tørklæde, dynvaad af lutter Krokkedil-Graad.

8. En Mundharpe til at legge med i Nødsfald.

9. En Snus-Dose, plat fuld af Bekymrings Forjagere.

Vi kan ikke mælde noget om hendes røvede Møbler med Vished, dog forsikres der, at man skal have funden i hendes Sengestæd en lille Dukke, som hun i Nødsfald har havt at lege med, naar de manglende Smaadoctere ikke indfandt sig.

Skiøgen Cicilies forskrækkelige Qvalmer.

Vi begive os da videre til Nymphens skrækkelige Qvalmer, og anfører dem som noget betydeligt i hendes Livs Periodus.

Den 1ste Qvalme, da hun blev optagen skal have været meget farlig for hendes usle og intet betydende Liv.

Hun skal have smaavisket om en af hendes Smaadoctere, og nævnt hans Navn vel hundrede Gange, hvilket, som man meener, skal have givet hende en skøn og anseelig Lindring.

Den 2den Qvalme skal være forandlediget ved Erindringen af hendes skiændige

9

Søster, der har, siger hun, forført hende til ak føre et saa fuult og forargeligt Liv.

Den 3die Qvalme skal have været anlediget ved Tabet af hendes artige Godser, som vi nærmere vil faae at viide og høre i

Skiøgen Cicilies betydelige Tab.

Hvad var da vel denne forvorpne Tøses Tab? Hun har gjort et Tab af mange anseelige smukke Aftener.

Hun har gjort et Tab af hendes frække Liderligheder, og for en Tid maa see sig nødt til ar have en ubrugbar Krop paa heudes Viis.

Hun har gjort et Tab paa alle hendes Smaadoctere og Yndlinger.

Hun har gjort er Tab paa den fri Vane, at trække Folk op.

Hun har gjort et Tab paa de beqvemmeste Kunstgreb, hun som et komplet Skarn besad i Tryghed.

Hun har gjort et Tab af hendes ækle Frihed, siden hun og hendes Sældffabs-Søstre skal føres til Tugthuuset, for der, for evig at spinde.

Cecilie! Cicilie! det nytter ey, at du skiuler dig; du skal spinde, du skal karte ved Siden af den slemme Kierling fra Skræder-Kontoiret. Seer du! min Tøs! saadan bliver Slutningen med alle Skiøger. Deres Løn er Vidunder og Spot, Foragt og Spee.

10

Skiøgen Cicilies

rørende

Afskeds-Arie

til sine forladte tilbedere

og

sukkende Hyrder.

Under den Melodie:

Allerhelligste Climene.

1.

Ach! nu er jeg plat forloret

Nu er alt til Ende bragt; Fi hvi har jeg saadan horet,

Og mig bragt i slet Foragt? Var det ikke meget bedre At man fattig dydig var; Thi da Folket kunde hædre
Mig, men nu jeg Spotten Har.

11

2. Nu Farvel! I søde Glutter

Som saa tit mig glædet har! Lever vel I rare Putter,

Der saa brave Doctre var; Tak for Pulver! tak for Draaber!

Tak for Piller! tak for sidst! Tak for alting! nu jeg raaber: Bedre var en Birke-Qvist.

3. Ach! betænk! nu skal jeg danse

Udi Tugt-Huus med min Top,

Og ey meere vakker svanfe

Om i Byen med min Krop.

Alle mine gamle Søstre

Spine skal paa Skotte-Rok,

Og en Fange-Foged lystre

Blant den ulyksalig Flok.

12

4.

Før jeg kunde hvad jeg vilde,

Nu jeg vil, hvad jeg ey kan. Før det stoed mig ikke ilde,

At befale med min Haand. Nu er det forbi desværre.

Hvad vil der nu blive af? Hvem skal nu min Docter være? Ingen; au o! au o! au!

5.

O! I elskelige Herrer!

Husker paa de Aftener,

Som nu jeg og fleer undværer,

Og som os afskaaren er,

Da vi kunde lee og snakke,

Tumle, spørge, rase flink, Drikke Skaaler, fiase, takke,

Og med Glasset slaae en Klink.

13

6. Nok en Supken, lille Smukke!

Raabte jeg saa mangen Gang, Vivat! Skaal min lille Dukke,

Svarte man med klang og sang. Husk' da jeg med Glas i Haanden Sad i kielne Favne-Tag,

Og i Tryghed nød selvanden

Føde for mit Sind og Smag

7.

Nok en Bolle-Puns min Rare! Viste jeg at kræve hid;

Thi jeg kunde Penge spare

For mig selv den hele Tid; Men en anden maatte peye

Dobbelt for sig selv og mig, Vilde han mit Venskab eye,

Og deraf benytte sig.

14

8.

Mine Øyne som Karbunkler Fængslet alle Hjerter fast;

Thi man veed, hvordan de funkler, Hvem der veed mit Øyekast. Naar de i mit Hoved Spillte,

For at nagle Slaver fast; Alles Ville til mig iilte,

Og Fornuften sønderbrast.

9.

Naar jeg traf en Lille Herre,

Der var af den haarde Dey, Og vild lidt balstyrig være,

Jeg med ham tog anden Vey, Jeg bestandig loed ham stikle Gav ham iidelig Tøraf,

Til jeg kunde ham indvikle I Vanærens fule Grav.

15

10.

Ingen kunde sig forvare For min ægte Snedighed. Ingen kunde sig forsvare

Mod min dreven Klygtighed. Ingen kunde Garnet slippe,

Ingen stole pag sit Vid,

Før jeg maatte ham beklippe,

Og ham saare med mit Bid

11.

Ingen kunde mig undvære,

Som Forstand i Panden har.

Man ansaae det for en Ære,

At man for mig var en Nar.

Saadan gaaer det med en Pige,

Naar hun er en Smule kiøn;

Hvem tør hende vel modsige?

Naar man er en artig Søn.

<A

16

12.

Nu! hvad hielper mig, jeg græde, Der er skeedt, hvad der er skeedt. Nu beteer mig hver Tilbeder,
Vek og borte er jo eet.

Seer jer nu i Speil, I Unge!

Udi mig Cicilie.

Gid I aldrig skulde siunge Over eder Ach og Vee.